

Emoji nejsou nic nového. Jsou digitální reinkarnací vizuální tradice, která se vine od jeskynních maleb přes sumerské piktogramy a čínské ideogramy, středověkou ikonografii až po neonově blikající displeje. Kulturně kódované symboly odjakživa vyjadřovaly nejen informaci, nesly i emoční náboj. Moderní emoji tedy nejsou kulturní revolucí digitální komunikace, ale současnou verzí prastarého principu spojeného s redukcí složitosti do vizuálně zakódovaného sdělení.

Emoce nejsou jen reakcemi těla, jak se dlouho věřilo. Moderní výzkumy ukazují, že jde o konstrukty, které mozek skládá z těla prorůstajícího společností a její kulturou. Jsou neodbytně cítěné, a přitom se rodí jako dohoda. Necítíme vztek, smutek nebo radost přímo, ale naše kultura a jazyk nám poskytují rámec, v němž jsou pojmenovány a uchopeny. Digitální rozhraní tento rámec dnes zásadně přetváří. Zapéká emoce do repertoáru několika málo symbolů s tím, že omezený počet je zde nabízen jako přednost umožňující přehlednost a výběr. Platformy nám navíc také určují, jaké emoce lze vůbec vyjádřit a jaké nikoli. Dynamická emoční krajina se proměňuje v plochu mapy předvídatelných afektů. Pozornost je dnes komodita. Emoce jsou měnou. Algoritmy monetizují náš smích, vztek, náš vlastní smutek. Z hashtagů jsou emoční vlny, které sice spojují, ale zároveň manipulují a identitárně rámuje. Každý emotikon je mikrotransakcí v obrovském trhu se zájmem. Emoji jsou ikonami nové víry, jejich síla není v nuancovanosti, ale v opakování, nikoliv v autenticitě, ale nakažlivosti mikrozávislosti. Rytmus kliků připomíná spíš tik než dialog. A navíc je každý like fragmentem, z něhož lepíme sebehodnotu.

Demotikon. Dramatikon. Hypnotikon. Cykly Denisy Ponomarevové nás vedou spirálou témat digitální emocionality: od hravé saturace a ironie přes bolest a intimitu až k paralýze, jíž jsme v G99 svědky. Její kresby nejsou ornamentem ani ilustrací, ale vizuálním testem.

Hypnotikon je sestupem do prostoru, kde se emoce proměňují ve znaky a znaky v simulakra. Je obrazem světa, v němž je srdce monetizovaným datovým bodem, ve kterém se úlek stává virálním memem a smutek se mění v algoritmickou predikci.

Ponomarevová kuličkovým perem, nitěmi, látkami, či lepicími páskami vytváří vrstvy a tkáně, jimiž rozpoznává a trpělivě zaznamenává živé emocionální dění skryté pod hladinou obrazovek.

Výstava neukazuje dystopii, *Hypnotikon* není démon, ale hluboká důlní šachta vedoucí k pokladům prožívání za zrcadlem digitálního světa. Ukazuje, že kresba, která aktivuje část mozku zodpovědnou za naše cítění, je přesným nástrojem k analýze proměny emocí v digitálním prostředí. Je uměleckým výzkumem, jehož součástí je osobní zkušenost, a funguje jako forma digitálního detoxu s terapeutickým účinkem, který se neomezuje jen na autorčin tvůrčí proces, ale pokračuje v prožitku publika.

Denisa Ponomarevová je absolventkou ateliéru Kresby a grafiky na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně. Její tvorba odkazuje na systém emotikonů a na zjednodušené vizuální formy či znaky přítomné ve virtuálním prostředí. Jejich význam rozkládá prostřednictvím kresby a materiálových (textilních) elementů, které jsou často součástí většího celku nebo site-specific instalací. Ve své tvorbě organicky reaguje na to, jakým způsobem nás digitální věk ovlivňuje a mění ve vztahu sám k sobě a k ostatním.

Barbora Trnková